

MATTI ALMILA

KOLMEN SEPÄN KAAPPAUS

Matti Almila

Kolmen Sepän kaappaus

SAGA Egmont

Kolmen Sepän kaappaus

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1982, 2025 Matti Almila and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727300139

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont, Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

1

Mies hidasti askeleitaan ennen kadunkulmaa. Hän halusi nauttia odotuksesta, viivyttää hetkeä jolloin taas näkisi ihastuksensa kohteen. Sitten tavaratalon nurkan ympäri ja siinä se oli: Kolmen Sepän aukio parhaimmillaan iltapäivän auringonpaisteessa.

Toista kuin sadesäällä, vaikka siinäkin on kyllä oma viehätöksensä, ajatteli arkkitehti Seppo Järvinen. Mutta nyt, loppukauden auringon mukavasti lämmittäessä aukion kahvion asiakkaita, istujia riitti myös Vanhan Ylioppilastalon portaille. Tähän paikkaan ei voi olla rakastumatta, parasta Helsingissä sanokoot Esplanadin kannattajat mitä tahansa. Hiiteen liikemiehet ja insinöörit, jotka havittelevat patsaan alle kauppoja ja aukion pilaamista porraskuilulla.

Järvinen ylitti raitiotiekiskot, vilkaisi Mannerheimintien puoleisia kukkasia – hyvin voivat tänäänkin – sekä pomminsirpaleiden seppien jalustaan lohkaisemia haavoja. Sitten hän jatkoi kohti City-käytävää; arkkitehti kuului aukiolla ohikulkijoiden jouk-

koon, muu väki oli kahvinjuojia, raitiovaunun odottajia sekä pelkkiä odottajia – kuka minkinlaisen treffin sopineita.

Yksi näytti tutulta, eikös se ollut Harald. Seisoi tuolla ihan yksin muista erillään, kuin näytillä. Eipä kaverilla ollut ainakaan salaista tapaamista; silloin se olisi juonut kahvia, mikä on hyvä alibi aukiolla oleskeluun jos vaikka anopin sisar ilmestyisi yllättäen Stockmannilta. Nyt Haraldia voi siis mennä vaikka morjens-tamaan, ajatteli Järvinen ja käveli vanhan opiskelutoverinsa luo.

– Vaimoako odotat?

Puhuteltu katsoi kysyjää tovin, sitten välähti.

– Kas Seppo, mitä Järvisen pojalle kuuluu. Siitä onkin vuosia kun on nähty, oliko se silloin kerran vappuna Dipolissa. Vappulounaalla. Mutta eikö vaan ole upea ilma, vaikka ainahan se sadekin meikäläistä ilahduttaa ... kyllähän sinä tiedät, koko maa näyttää olevan sitä mieltä että meidän putiikissa vaan toivotaan vettä ...

Miehessä oli jotain outoa. Ei se ennen noin puhelias, ei opiskeluaikana eikä myöhemminkään – silloin harvoin kun oli näinä parinakymmenenä vuotena valmistumisen jälkeen tavattu. Yhtämittaa hän katseli ympärilleen. Ei Harald tainnut eukkoansa odottaa, silloin ei tarvitse käännellä päätä, ainahan vaimo miehensä löytää.

– Häiritsinkö minä? Ettet vain varro sihteerityttöä jossa lepuutat vanhoja silmiäsi.

Ei Seppo Järvinen olisi rohjennut noin suoraan kysyä Harald Helldéniltä, jos olisi ollut aihetta jotain epäillä. Harald – ei ikinä ... periaatteen mies, tekniikka ja työ eikä mitään syrjähyppyjä. Varsinainen jämeräpartainen insinööri, parraton tosin. Mutta mikä miestä vaivasi?

– Tässä vaan odotan, on sovittu niin.

Pelkäsikö se? Tuskin sentään, mutta jotenkin jännittyneeltä vaikutti. Eikä selvästi kaipaakaan minun seuraani, ajatteli Järvinen.

– Hyvä, kuule minä taidan jatkaa matkaa että ehdin sähköjuunaan. Olisi kiva joskus tavata ja jutella enemmän.

– Ihan totta, myönsi Harald, eikä hänkään tarkoittanut mitään. Näin nyt vaan oli tapana päättää juttelut vanhojen opiskelutovereiden kesken.

Järvinen ei aikonut vakoilla, mutta kääntyi muuten vain katsomaan peräänsä vielä City-käytävän suulla. Jalkapuoli viulunsoittaja luuli saaneensa kuulijan ja pettyi, kun eteen pysähtynyt mies tuijottikin patsaalle musiikista piittaamatta.

Seurasaaren bussi oli juuri startannut aukion pysäkiltä, kun vanha musta mersu tuli paikalle. Se pysähtyi vähän ennen pysäkkiä ja ulos tuli kolme teekkarilakkista, tummapukuista nuorukaista, kullakin kaulassa valkea liina ja yhdellä lisäksi musta huivi kädessä. Auton etupenkille näytti jäävän vielä neljäs teekkarilakkinen hahmo.

Mikäs tempaus niillä nyt on menossa? ihmetteli Järvinen ja näki Haraldin astuvan teekkareita kohti. Nämä tarttuivat insinööriin mölisten samalla joltain laulua, taisi olla Servin Maija. Katuyleisön nauraessa pojat sitoivat mustan liinan Haraldin silmien peitoksi ja raahasivat tempauksen kohteen – yhä laulaen – autoon. Teekkari meni edellä, Harald sijoitettiin takapenkille keskimmäiseksi ja kolmas poika asettui etupenkille ajajan viereen.

Yleisöä välikohtaus huvitti suuresti. Aina tällä Seppien aukiolla järjestetään huvitusta, sanoi joku ääneen ihan ventovieralle kanssakatosjalle, eikä tämä pannut pahakseen. Jalankulkijain aukio oli selvästi lähentänyt helsinkiläisiä. Kolmosen raitiovaunun kuskikaan ei sulkenut pysäkillä oveaan, vaan seurasi näytelmää niin kiinnostuneena, että menetti yhden vihreän va-

lon. Musta mersu ei sen sijaan aikaillut. Se starttasi tuota pikaa kohti Postitaloa, kuitenkin huolellisesti liikennevaloja totellen. Vihreää odoteltaessa pari pikkupoikaa ehti tovin tuijottaa auton ikkunoista sisään. Ratin ääressä oleva tummia silmälaseja käyttävä parrakas mies näytti muita vanhemmalta, teekkarilakkikin oli aika kellastunut, oikeastaan kuski taisi olla samanikäinen setä kuin se, joka äsken napattiin aukiolta.

Olisi pitänyt mennä lähemmäs, ehkä tuntisin ajajan, mietti Järvinen. Joku juhlinnan kohde tuo Harald näytti olevan, mahtaa olla virastossaan tärkeäkin tappi. Enpä ole tullut paljon noita nimityspalstoja seuranneeksi.

Mustan mersun päästyä liikennevaloista ja kadottua Vanhan Ylioppilastalon taakse arkkitehti vilkaisi alas, viulu kai oli päästänyt mielenosoituksellisen vinkaisun. Taskusta löytyi pari markkaa ja ne Järvinen heitti soittajan viulukoteloon ennenkuin katosi City-käytävään.

2

Auto pysähtyi ja kuljettaja avasi ovensa, mutta jätti moottorin käymään. Läpäläpäläpä sanoi kone – heti autoon tultuaan Harald Helldén oli tunnistanut sen äänestä dieseliksi. Ja nyt hän oli myös jotensakin varma, että parhaillaan oltiin vanhan Messuhallin takana parkkipaikalla.

Vaikka kulku oli sujunut yleisen riemun ja teekkarilaulujen merkeissä, insinööri oli kuitenkin koko ajan yrittänyt arvailla ajo-reittiä. Eikä se vaikeaa ollutkaan: koska koko ajan menttiin melko suoraan ja hyvää vauhtia, vain pari kertaa täytyi valoissa seisahtaa – sitten äkkikäännös oikealle ja pari lisäkäännöstä, niin tämän täytyi olla se parkkipaikka tai jotain muuta Stadionin läheistä seutua.

Väitetään että katolta putoava ihminen näkee muutamassa sekunnissa koko elämänsä kuin filminä. Tämä tuli jotenkin Haraldin mieleen, vaikka eihän tässä oltu putoamassa tai muuten vaarassa. Mutta tilanne tuntui kyllä kutkuttavan jännittävältä, se oli täynnä miellyttävää odotusta.

Servin Maija -laulun säkeiden välissä mies ehti ajatella paljon. Mielessä välähti kaikenlaista: oli jo aika että minuaikin muistetaan ... että oli huomattu miten tässä sentään on tehty vuosikaudet työtä valtakunnan hyväksi ... taisteltu tekniikan puolesta ja edistetty luonnonvarojen hyväksikäyttöä. Tietty, olihan apulaisosastopäälliköksi pääsy ollut jo jotain, eittämättä minä kuulun yhteiskunnan ylempiin kerroksiin. Eivät kaikki pääse toimitusjohtajiksi ja pääjohtajiksi – niitäkin oli samalta vuosikursilta tullut jo pari, mutta onhan jo saavutus yletä jonkinlaiselle päällikkötasolle, B-palkkaluokkiin. Mitähän yksityisen firman palveluksessa tienaisinkaan ... Ja nyt tämä kunnianosoitus tai miksi sitä nyt sanoa, hauska asia kuitenkin. Se tuntui tänään jo ihan luonnostaan lankeavalta, niin kuin jokainen ylennyksen, lottovoiton, stipendin tai palkinnon saanut tietää: ”Minullehan sen pitikin tulla”.

Kun teekkarien Luolamies-järjestön edustaja oli viime viikolla soittanut töihin ja pyytänyt olemaan Kolmen Sepän patsaalla tänään maanantaina kello puoli neljän aikaan, oli Haraldin tehnyt mieli kertoa Kristiinalle. Mutta hänen täytyi vaieta kutsujan vaatimuksesta. Tämä kuului niihin teekkarimaisiin ja leikillisiin, mutta ehdottoman salaisiin seremonioihin, joista ei etukäteen kerrota. Ei edes vaimolle, oli soittaja korostanut.

Mustan mersun matkatessa pitkin Mannerheimintietä Harald tunsu itsensä nuoremaksi kuin aikoihin – elämässähän oli nyt uutta sisältöä kahdessakin mielessä. Ja hyvin pojat lauloivat, itse hän ei muistanut ihan tarkalleen kaikkia säkeistöjä, eikä kuskiakaan näyttänyt yhtyvän kuin kertosäkeisiin, silloin muita saattajia römeämmällä äänellä.

– Jos sopii, niin nyt jaloitellaan vähän, sanoi teekkari ihan korvan juuressa ja avasi takaoven. Hän tarttui avuliaasti käsivarteen kun Harald nousi sokkona takapenkiltä asfaltille.

Juuri niin: jaloitellaan vähän, näin sen pitikin käydä. Dipl. ins. Helldén ei hämmästellyt vähääkään, hän oli kuullut tällaisesta ennenkin. Muuan tuttava kertoi nimittäin muutama vuosi sitten miten teekkareiden orkesteri hyvästeli eroavan kapellimestarinsa. Juuri Kolmen Sepän patsaalta tämäkin oli yleisön riemuitessa viety silmät sidottuina autoon, ja häntä ajelutettiin ympäri Helsinkiä ja Espoota, kunnes juhlinnan kohde ei tiennyt missä oltiin. Välillä ”kaapattua” myös kävelytettiin ulkona, sitten taas jatkettiin ajelua kunnes tultiin perille ja kapellimestari havaitsi sokkoilun päätyttyä olevansa kotonaan. Huoneistossa oli kymmeniä teekkariorkesterilaisia, jotka keittivät valtaisan määrän nakkeja ja avasivat korillisen olutta, ja juhla jatkui kunnes vieraat – kaiken tiskattuaan – yöllä poistuivat.

Tämän täytyi olla vanha Messukenttä, ajatteli Harald ulkona seistessään. Raitiovaunun kolinaa kuului kahdelta suunnalta ja autoliikenne jyräsi raskaana varsinkin siellä päin missä Mannerheimintie tuntui olevan. Harald oli aivan varma asiasta nyt. Äskeinen tekkari talutti hänet vähän matkan päähän muusta joukosta. Tuntuivat käyvän neuvottelua jatkosta. Sitten takaisin autoon, toiseen autoon, se haisi erilaiselta. Mersu kuuluikin lähtevän pois jo ennen kuin startattiin. Tämäkin auto käynnistyi, bensamoottori.

Oikein siis kaksi autoa mukana tempauksessa. Kylläpä pojat ovat nähneet vaivaa minun takiani, hymähti Harald itseksensä.

Insinööri istui nyt yksin takapenkillä. Polvitilaa oli hiukan vähemmän kuin äsken, hän totesi. Autoa ohjasi ilmeisesti äskeisen mersun kuski, se vaihtoi hiljaisella äänellä muutaman sanan vierustoverinsa kanssa.

Tohtisiko tässä kysyä jatkosta? Ties mitä Luolamiesten johtokuntalaisia lienevät – mutta enhän minäkään sentään ole kuka

tahansa, ajatteli Harald. Ja kun näin pitkälle on päästy, niin eivät ne tätä kunnianosoitusta nyt enää peruuta.

– Mitähän on ohjelmassa seuraavaksi?

– Ajelua, kuului etupenkiltä. – Ja laulua myös. Osaatko Hei he-lapää puukko ja puntarin?

– Siinä on valtavasti säkeistöjä, mutta yritetään.

Kun se laulu ja kolme muuta oli joten kuten selvitetty, auto pysähtyi. Taas mentiin ulos.

Paikka vaikutti hiljaiselta, jossain etäällä kuului kyllä bussi kiihdyttävän vauhtia. Jompi kumpi etupenkin miehistä talutti Helldéniä määrätietoisesti parikymmentä metriä, sitten mentiin ovesta sisään.

Puhelinkoppi, aivan selvästi.

– Vaimosi on kai kotona.

– Eiköhän.

– Hyvä.

Saattaja pyöritti numeron ja työnsi lantteja automaattiin.

– Mitä minä sanon?

– Kerro se minkä tähän asti tiedät.

Haraldin vaimo vastasi. Mies selosti miten hänet oli viime viikolla kutsuttu puhelimitse – ankarin vaitiolokäskyin – täksi päiväksi Kolmen Sepän aukiolle. Siellä teekkarit olivat nyt sitoneet hänen silmänsä ja saattaneet autoon. Tämä on niitä sen vähän salaperäisen Luolamies-järjestön touhuja.

– Onko, sinulle ehkä tällä välin soitettu ja kerrottu? kysyi Harald.

– Ei, vastasi rouva Helldén.

– No, minulle sanottiin jo kutsuttaessa, että tämä on eräänlainen leikkisä mutta samalla erittäin korkea-arvoinen kunnianosoitus ansioituneelle DI:lle.

Vaimo tajusi nyt, että mies oli onnellinen ja ylpeä. Aina kun Harald halusi puhua ammattikunnastaan ja sen jäsenistä kunniottavaan sävyyn, hän sanoi DI. Jollekin tyhmälle sukulaiselle se sitten täytyi vaivihkaa kääntää diplomi-insinööriksi, niin ettei Harald huomannut. Ja inssi oli sana, jota mies ei kertakaikkiaan halunnut kuulla.

– Viivytkö kauan? kysyi vaimo.

– Saattaa olla että minut viedään Teekkarikylään tai jonnekin muuhun sellaiseen paikkaan.

Insinööri peitti torven puheosan ja kuiskasi: – Mitä minä sanon hänelle, kauanko viivyn?

– Ei kannata odottaa kotiin ainakaan kovin aikaisin, selitti saattaja.

– Saattaa mennä aamupuolelle yötä. Tiedäthän sinä teekkarit ja niiden seremoniat ... niinkuin silloin muinoin vappuna, kun valvottiin koko yö ja aamuseitsemältä saatiin tupsulakki.

– Kunhan ei olisi liikaa sinun ikäisellesi miehelle.

– Minulle? Onko 47-vuotias mikään ikäloppu ... nuori minä olen. Ihminen on niin nuori kuin tuntee olevansa.

– Sen minä olen kyllä huomannut ... hmm, no ei tässä auta toivottaa kuin hyvää juhlaa vaan, sanoi vaimo ja naurahti pikkaisen.

– Hei hei, nähdään sitten, ja kerro Kaillekin.

Harald Helldén sulki puhelimen ja poistui kopista saattajineen.

Taas takaisin autoon, niin varmasti, tuumi Harald. Ja aivan oikein – mutta jälleen uusi auto, tänne mentiin takaa sisään. Tosiaan, puhelun aikana hän oli ollut kuulevinaan miten joku auto starttasi läheltä. Se edellinenkö?

Takaa sisään, siis pakettiauto. Tavaratilan ovi pamahti kiinni.

Kaikkea ne keksivät. Lattialla oli jotain pehmeää, siihen insinööri istutettiin. Vaahtomuovipatja? Sitten joku tarttui päästä kiinni ja piti sitä tiukasti paikallaan, samassa kädet sidottiin ja heti perään suu tukittiin muoviliinalla, sen solmu työntyí hampaiden väliin. Ennen kuin yllättynyt uhri ehti reagoida oli yksi mies jo livahtanut kärppänä auton peräosaan sitomaan jalatkin.

– Hei tämä leikki menee jo liian pitkälle, aikoi Harald sanoa mutta sai aikaan vain muminaa.

– Hiljaa ja paikallaan! ärähti joku pään takaa – äskeinen kuskihan se oli aivan selvästi, ja mies painotti käskyä kumauttamalla istuvaa insinööriä polvella takaraivoon. Sitten hänet kaadettiin makuulle auton lattialle.

Harald Helldén suuttui silmittömästi, hän kieri ja raivosi kunnes joutui pois pehmeältä alustalta kovalle pellille, hän takoi sidotuín käsin auton seinää, sai rystysensä verille – ainakin niihin sattui kipeästi, mutta kipu unohtui raivotessa. Harald tajusi auton lähteneen liikkeelle, hän heittäytyi mahalleen ja hivuttautui keulaa kohti, mutta edessä istuvat eivät välittäneet vaan moottori hyrräsi tasaista tahtia, ja kun Harald onnistui tóykkimään päälleen toista miehistä niskaan, hänet vain työnnettiin päättäväisesti taakse ja auto jatkoi matkaa.

Vasta aika pitkän ajon jälkeen auto pysähtyi, etuovi aukesi ja joku tuli sisään. Auton lähdettyä uudelleen liikkeelle edestä tuli nyt kaksi miestä – niitä siis täytyi olla kaikkiaan kolme – ja toisen pidellessä Haraldista kiinni ahtaassa tavaratilassa toinen irrotti käsien siteet, väänsi kädet sitten selän taakse ja sitoi ne uudelleen. Harald tyrkättiin kovakouraisesti seinän viereen, sille pehmeälle alustalle kuitenkin, ja toisen miehen kivuttua takaisin kuskin viereen toinen tuntui jäävän vahtimaan uhria. Tämä makasi nyt kuitenkin voimattomana ihan hiljaa paikallaan.

– Nukahtiko se, en minä niin kovaa tönäissyt, murahti mies edestä.

– Hengissä on ainakin, kuului vierestä.

Harald ei päästänyt ääntäkään, hän oli epämukavassa asennossa kyljellään ja auto tärisi inhottavasti.

Tämä ei ole mikään leikkikaappaus, sen insinööri tajusi. Ja yksi asia joka oli hitusen vaivannut häntä jo matkan alussa selvisi nyt: kuski ei ollut mikään diplomi-insinööri tai vanhempi teekkari. Lauluääni oli mitä parhain, mutta Servin Majjasta mies lauloi vain kertosaakeet. Niin hyvä laulaja olisi kyllä oppinut koko laulun jo opiskeluvuosinaan.

Eikä Luolamiehiin jäseneksi otettavaa potkita päähän ei edes polvella.

Jutussa oli nyt paljon mätää, mutta mitään ei voinut tehdä. Pieni aavistus miksi kaikki oli tapahtunut alkoi itää Haraldin mielessä, mutta hän ei voinut uskoa sitä. Sellaista ei yksinkertaisesti tapahdu Suomessa. Joka tapauksessa: kaappaus tämä selvästi oli.

Mitä vangit ja kaapatut tekevät säilyttääkseen järkensä? Ratkovat matemaattisia tehtäviä, pelaavat shakkia itseään vastaan. No, tuskin tässä nyt sentään joutuu vuositolkulla eristettynä olemaan. Mutta kuitenkin ...

Auto hyrräsi eteenpäin tasaista menoa, oltiin ilmeisesti moottoritiellä, koska ei pysähdytty tai hiljennetty ja kaarteet olivat loivia. Oikeastaan, lähtipä melkein mihin suuntaan tahansa Helsingistä eikä kääntynyt takaisin, niin jossain vaiheessa ylitettiin tai alitettiin kolmoskehätie.

Kauanko tässä nyt oli kulunut aikaa, voidaan ehkä hyvinkin olla kolmoskehän tienoilla.

– Mites takana?

– Taisi väsähtää, kuului vastaus Haraldin vieressä. Insinööri ei

liikahtanut. Hän makasi mustan siteen pimentämänä ja laski hiljaa itsekseen: yksi, kaksi, kolme, neljä ... loputtomiin. Kaapattu toivoi ettei nukahtaisi kesken yksitoikkoisen numeroiden luettelamisen. Kipu rystysissä ja takaraivossa auttoi pysymään hereillä.

3

– Kyllä, tänne päin, sanoi hovimestari kolmelle teekkarille, kun nämä mustan mersun parkkipaikalle jätettyään astuivat sisään Dipolin ravintolaan. Tähän aikaan siellä oli hiljaista, vain pari lounaalta unohtunutta pöytäseuruetta.

Lehtinen osoittautui avainsanaksi, sillä nimellä pöytä oli varattu, selvisi heti jo eteisessä. Yli-insinööri Lehtiselle. Mutta pöytä oli katettu vain kolmelle.

– Eikö ne muut tulekaan, ihmetteli Pate, tuleva sähköinsinööri.

– Tilaus on kolmelle ... niin, ja minua pyydettiin antamaan tämä kirjekuori ravintolaan tuleville kolmelle teekkarille ... siis teille. Olkaa hyvä.

Kuoressa oli kolme 500 markan seteliä ja lyhyt koneella kirjoitettu viesti: ”Mukavaa iltapäivää ja iltaa, pojat. Kiitos avusta, dipl.ins. Helden tulee olemaan kiitollinen kaikesta vaivastanne. Seremoniat vietetään kuitenkin muualla, mutta juhlikaa te ohei-

sella apurahalla omin nokkinen. Jättäkää auton avaimet hovi-mestarille. Thanks. Lehtinen.”

Kivempaa tämä melkein olikin kolmestaan ilman niitä ukkoja, tuumasivat teekkarit ja kävivät käsiksi ruokalistaan. Juomat he osasivat tilata ilman käsikirjoitustakin.

Aivan helppo ei homma ajan mittaan kuitenkaan ollut. Opiskelijoista tuntui reilulta – kun hovikin ehti nähdä ne setelit – että kaikki rahat käytettäisiin täällä. ”Ei ollut niinku herrasmiesmäistä jättää edes muutamaa kymppiä omaan taskuun.” Mutta nyt piti osata tilata syömiset ja juomiset sopivassa suhteessa: juomat eivät saaneet loppua kesken; toisaalta ei passannut ryypätä niin paljon että heidät poistettaisiin ravintolasta ennen rahojen loppumista.

– Tää on kaverit varsinainen haaste, innostui Hessu, arkkitehtiylioppilas. – Yhtä vaikeaa kuin miehillä yhdessä kämpässä pohjoisessa joskus kauan sitten – faija siitä kertoi. Siellä oli kitsas heppu jolla oli jaloviinapullo kaapissa ja siitä se iltaisin naukkasi aina vähän, yksinään, ei antanut muille. No yksi toinen otti kuitenkin piruuttaan silloin tällöin huikat salaa ja kaatoi teetä tilalle; se omistaja kun aina veti juotuaan viivan etikettiin siihen kohtaan mihin asti se oli kuluttanut jalluaan. Pian se tajusi mausta minkä tempun joku oli hänelle tehnyt ja nyt se alkoi uuden systeemin. Juotuaan se käänsi pullon nurin ja veti vasta sitten viivan. Siitä pitäen viinavarkaalla oli kova työ laskea miten paljon teetä täytyy lisätä että neste asettuu viivan tasalle, kun pullon kääntää nurin.

Pate tarttui puoliksi tyhjentämäänsä olutpulloon, sulki suun peukalolla ja käänsi koko hoidon nurin. Hän tutki hetken pulloa.

– Kyllä sen jotenkin voi laskea, miten paljon on lisättävä.

– Niin, sinä voit mutta vaikeampaa se oli siellä kämpällä. Pimeässä ja lisäksi kiireellä. No, joka tapauksessa jallupullon omis-

Kun teekkarijäynä muuttuu elämän ja kuoleman kysymykseksi.

Diplomi-insinööri Harald Helldén kaapataan mustaan autoon ihmisiä kuhisevalla Kolmen sepän aukiolla keskellä kirkasta päivää. Kaappaajat ovat teekkareita tupsulakkeineen, joten ohikulkijat vain nauravat – eletäänhän teekkaripilojen aikaa.

Haraldkin on aluksi huvittunut mutta huomaa pian, että kyseessä ei ole mikään tavallinen teekkarijäynä. Kovakouraiset sieppaajat ovat ottaneet Haraldin panttivangiksi ja yrittävät kiristää tältä suuren summan rahaa. Hän on kuitenkin varma, että sieppaajat ovat erehtyneet kohteestaan. Onnistuuko Harald säilyttämään henkensä vaarallisessa pelissä?

Matti Almila (1927–1998) oli suomalainen kirjailija ja pakinoitsija. Hänet tunnetaan erityisesti vauhdikkaista rikosromaaneistaan.